

Sygn. akt V CSK 11/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa P. S.

przeciwko S. O.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 lipca 2014 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 10 września 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja pozwanego powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka. Skarżący upatruje potrzebę wykładni art. 390 § 3 k.p.c. czyniąc założenie, że kwota mu wręczona przy zawarciu umowy stanowiła zadatek. Wobec odmiennego stanowiska Sądów obu instancji, które przyjęły, że jest to kwota wpłacona na poczet ceny przedmiotu umowy przyrzeczonej, braku zarzutu naruszenia art. 65 k.c. i treści art. 398¹³ § 1 k.p.c. zakreślającego kognicję Sądu Najwyższego do podstaw kasacyjnych, których granice wyznaczają zarzuty, brak podstaw do dokonywania wykładni przepisu, który nie może mieć zastosowania w sprawie. Nie zachodzi również oczywista zasadność skargi kasacyjnej skoro przepisy kodeksu cywilnego dotyczące warunku, w tym art. 89 k.c. nie mają charakteru bezwzględnie obowiązującego i strony mogą ułożyć stosunek

prawny, zgodnie art. 353¹ k.c., wedle swego uznania. Zasada swobody umów nakazuje przede wszystkim respektowanie woli stron, również wtedy gdy zawierając umowę nazwaną wprowadziły do niej odmienności od wzorca normatywnego, a jej ograniczenie wymaga wykazania wadliwości umowy wskazanych w tym przepisie. Mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi na tle motywów zaskarżonego wyroku, w tym odwołanie się do faktów nie mających podstawy w ustaleniach faktycznych Sądu drugiej instancji, brak jest podstaw do stwierdzenia oczywistości naruszenia wskazanych przez skarżącego przepisu prawa materialnego, a w konsekwencji uznania, że *prima facie* zachodzi oczywistość zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został oddalony, wobec braku w odpowiedzi na skargę kasacyjną jakichkolwiek, poza samym wnioskiem o odmowę przyjęcia, wywodów odnoszących się do tego etapu postępowania kasacyjnego.

[aw]